

TULENARKAA AINESTA MAAILMAN POLITIIKASSA

Vallankumousliike Euroopan ja Aasian eri maissa on aivan viime aikoina antanut itsestään merkkejä niin voimallisesti, että etemme piirtyy melko selvästi proletariaatin kansainvälisen taistelun uusi vaihe, joka on paljon korkeampi kuin entinen.

Persiassa on tapahtunut vastavallankumous, jossa ovat omalaatuisesti yhdistyneet samanlaiset tapahtumat kuin olivat Venäjän ensimmäisen Duuman hajotus ja Venäjän kapina vuoden 1905 lopulla. Venäjän tsaarin sotajoukot, joille japanilaiset tuottivat häpeällisen tappion, yrittävät revanshia ahkeroiden vastavallankumouksen palveluksessa. Niitä urotekoja — teloituksia, rankaisuretkikuntia, pieksämiisiä ja ryöväyksiä, joita on suoritettu Venäjällä, seuraavat näiden samojen kasakkojen uroteot vallankumouksen kukittamiseksi Persiassa. Se, että Nikolai Romanov riehuu mustasotnialaisten tilanherrojen sekä lakkoja ja kansalais-sotaa pelästyneiden kapitalistien etunenässä Persian vallankumouksellisia vastaan, on ymmärrettävää, eikä tämä ole ensimmäinen kerta, kun kristinuskosten venäläisten soturien osaksi on tullut esittää kansainvälisten pyövelien osaa. Se, että Englanti, pesten farisealaisesti kätensä, harjoittaa ilmeisen ystävällistä puolueettomuutta Persian taantumuksellisia ja absolutismin kannattajia kohtaan, — tämä ilmiö on hieman toista laatua. Englannin liberaaliporvarit, joita ärsyttää työväenliikkeen kasvu heidän kotimaassaan ja jotka ovat pelästyneet vallankumoustaistelun nousua Intiassa, osoittavat yhä useammin, yhä avoimemmin ja yhä räikeämmin, minkälaisia *petoja* kaikkein „sivilisoituneimmista”, perustuslaillisuuden korkeimman koulun käyneistä Euroopan poliittisista „toimihenkilöistä” tulee, kun asiat

kehittyvät niin pitkälle, että joukot heräävät taisteluun pää-omaa vastaan, kapitalistista siirtomaajärjestelmää, s.o. orjuutuksen, rosvouksen ja väkivallan järjestelmää vastaan. Tukala on Persian vallankumouksellisten asema maassa, jonka Intian isännät toisaalta ja Venäjän vastavallankumouksellinen hallitus toisaalta ovat jo miltei aikoneet jakaa keskenään. Mutta sitkeä taistelu Täbrisissä, sotaonnen kääntyminen useita kertoja vallankumouksellisten puolelle, vaikka on tuntunut siltä, että heidät on jo lyöty perin pohjin, osoittaa, että shaahin bashibozukit kohtaavat mitä lujinta vastarintaa alhaaltakäsin, vaikka venäläiset Ljahovit⁷² ja englantilaiset diplomaatit auttavatkin heitä. Sellaista vallankumousliikettä, joka osaa sotilaallisesti torjua restauraatioyritykset ja joka pakottaa tällaisten yritysten sankarit kääntymään avunpyynnöillä vierasheimosten puoleen, ei voida hävittää, ja Persian taantumuksen täydellisinkin voittokulku osoittautuisi näissä oloissa vain uusien kansanlevottomuuksien esivaiheeksi.

Turkissa on sotaväessä päässyt voitolle nuorturkkilaisten johtama vallankumouksellinen liike. Tosin tämä voitto on vain puoli voittoa tahi vieläkin pienempi osa siitä, sillä Turkin Nikolai Toinen on toistaiseksi selviytynyt sillä, että on luvannut palauttaa voimaan Turkin kuuluisan perustuslain. Mutta tällaiset puolinaisvoitot vallankumouksissa, tällaiset vanhan vallan äkkipikaiset ja pakosta tehdyt myönnytykset ovat varmimpia takeita siitä, että kansalaissodassa tulee olemaan uusia, vieläkin jyrkempiä ja vieläkin terävämpiä käänteitä, jotka vetävät mukaan entistä laajempia kansanjoukkoja. Ja kansalaissodan koulu ei mene kansoilta hukkaan. Se on raskas koulu, ja sen täysi oppikurssi sisältää *kiertämättömästi* vastavallankumouksen voittoja, raivostuneiden taantumuksellisten riehumista, julmia vainoja, joilla vanha valta kosta kapinallisille j.n.e. Mutta vain paatuneet pedantit ja järkensä menettäneet muumiot saattavat ruikuttaa sen johdosta, että kansat ovat lähteneet tähän tuskalliseen kouluun; tämä koulu opettaa sorrettuja luokkia käymään kansalaissotaa, opettaa voittoisan vallankumouksen taitoa, kokoaa yhteen nykyajan orjain joukoissa sen vihan, jota poljetut, tylsistyneet ja sivistymättömät orjat ikuisesti kantavat sisimmässään ja joka johdattaa orjuutensa häpeällisyyden tajunneet orjat mitä suurimpiin historian urotekoihin.

„Sivilisoituneiden” englantilaisten kapitalistien alkusukasorjat ovat juuri viime aikana aiheuttaneet Intiassa „herroilleen” epämiellyttävää levottomuutta. Aivan lopulta on se väkivalta ja rosvoisuus, jota sanotaan Intian englantilaiseksi hallintojärjestelmäksi. Maailmassa ei ole missään — tietysti Venäjää lukuunottamatta — niin suurta joukkojen kurjuutta, väestön kroonillista nälänhätää. Vapaan Britannian liberaalisimmista ja radikaalisimmista toimihenkilöistä, sellaisista kuin John Morleysta — venäläisten ja ei-venäläisten kadettien auktoriteetista, „edistykseellisen” (todellisuudessa = pääoman edessä lakeijamaisesti matelevan) publisistiikan tähdestä — tulee Intian hallitsijoina aitoja Tshingis-kaaneja, jotka ovat valmiita siunaamaan kaikki heille uskotun väestön „rauhoitus”-keinot, aina poliittisten protestanttien *ruoskimiseen* saakka! Nämä Morleyn tapaiset liberaali- ja „radikaali”-lurjukset *ovat lakkauttaneet* Intiassa englantilaisten sosialidemokraattien pienen viikkolehden „Justicen” („Oikeuden”). Ja kun Englannin parlamentin jäsen, „Riippumattoman työväenpuolueen” (Independent Labour Party) johtaja Keir Hardie rohkeni julkeasti saapua Intiaan ja puhua maan kantasukkaille alkeellisimmista demokratian vaatimuksista, niin koko Englannin porvarillinen lehdistö nosti ulvonnat tuota „kapinallista” vastaan. Ja nyt Englannin vaikutusvaltaisimmat sanomalehdet puhuvat hammasta purren „agitaattoreista”, jotka rikkovat Intian rauhaa, ja hyväksyvät Intian demokraattisille sanomalehtimiehille langetetut aitovenäläiset, plehveläiset oikeustuomiot ja heihin kohditetut hallinnolliset rankaisutoimenpiteet. Mutta Intian katuja väki alkaa nousta puolustamaan *omia* kirjailijoitaan ja poliittisia johtajiaan. Katala tuomio, jonka englantilaiset shakaalit langettivat intialaiselle demokraatille Tilakille — hänet on tuomittu monivuotiseen karkotukseen, ja sitä paitsi Englannin alahuoneessa joku päivä sitten tehdystä välikysymyksestä kävi selville, että tuomioistuimen intialaiset valamiehet kannattivat vapauttavaa päätöstä, mutta tuomio langetettiin *englantilaisten valamiesten äänillä!* — tämä kostotuomio, jonka rahasäkin lakeijat langettivat demokraatille, aiheutti katumielenosoituksia ja lakon puhkeamisen Bombayssa. Intiassakin proletariaatti on kasvanut jo tietoiseen poliittiseen joukkotaisteluun, — ja koska näin on käynyt, niin englantilais-venäläisen komennon päivät

Intiassa ovat luetut! Aasian maissa harjoittamallaan siirto-
maarosvouksella eurooppalaiset ovat saaneet aikaan sen,
että yksi niistä, Japani, on karaistunut saavuttamaan suuria
sotavoittoja, jotka ovat turvanneet sille itsenäisen kansallisen
kehityksen. On aivan epäilemätöntä, että englantilaisten
vuosisatoja harjoittama Intian rosvoisuus, että näiden
„eturivin” eurooppalaisten nykyinen taistelu Persian ja
Intian demokraattisia aineksia vastaan *karkaisee* miljoonia
ja kymmeniä miljoonia proletaareja Aasiassa, *karkaisee*
heidät käymään yhtä voitollista taistelua (kuin japanilaiset-
kin) sortajia vastaan. Euroopan valvutuneella työläisellä
on jo aasialaisia tovereita, ja näiden tovereiden luku tulee
kasvamaan tunti tunnilta eikä vain päivä päivältä.

Kiinassakin on vallankumouksellinen liike keskiaikaisuutta
vastaan käynyt viime kuukausina erittäin voimakkaaksi.
Tosin ei vielä voida sanoa mitään varmasti nimenomaan
tästä liikkeestä,— meillä siitä on niin vähän tietoja ja niin
runsaasti viestejä kapinoista Kiinan eri paikkakunnilla,—
mutta „uuden hengen” ja „eurooppalaisten tuulahdusten”
voimakas kasvu Kiinassa, varsinkin venäläis-japanilaisen
sodan jälkeen, on epäilemätöntä, ja kiertämätöntä on siis
sekä, että Kiinan vanhat mellakat kasvavat tietoisesti
demokraattiseksi liikkeeksi. Se, että tällä kertaa eräät siirto-
maarosvouksen osanottajat ovat alkaneet tuntea olonsa
levottomaksi, näkyy ranskalaisten menettelystä Indo-
kiinassa: he *ovat auttaneet* Kiinan „historiallista valtaa”
nujertamaan vallankumoukselliset! He ovat pelänneet yhtä
paljon „omien”, siinä naapurisuudessa sijaitsevien aasialais-
ten valta-alueidensa eheinä säilymisen puolesta.

Mutta Ranskan porvaristoa eivät huoleta yksistään aasia-
laiset valta-alueet. Barrikadit Villeneuve-Saint-Georgessa,
Pariisin edustalla, näitä barrikadeja pystyttäneiden lakko-
laisten ampuminen (torstaina, heinäkuun 30 (17) p:nä),—
nämä tapahtumat osoittavat yhä uudelleen luokkataistelun
kärjistyvän Euroopassa. Clemenceau, radikaali, joka kapi-
talistien nimessä hallitsee Ranskaa, tekee tavattoman uutte-
rasti työtä hävittääkseen proletariaatilta porvarillis-tasaval-
talaisten illusioiden viimeisetkin rippeet. Työläisten ampu-
miset, joita suorittaa „radikaalisen” hallituksen käskystä
toimiva sotaväki, ovat Clemenceaun aikana tulleet miltei
tiheämmin toistuvaksi ilmiöksi kuin ennen. Tämän vuoksi
Clemenceau on jo saanut Ranskan sosialisteilta liikanimen

„Punainen”, ja nyt, kun hänen asiamiehensä, santarmit ja kenraalit, ovat taas vuodattaneet työläisten verta, sosialistit muistelevat siivekkäitä sanoja, jotka tämä mitä edistysmielisin porvarillinen tasavaltalainen kerran sanoi työväen edustajille: „me ja te olemme eri puolilla barrikadia”. Aivan oikein, Ranskan proletariaatti ja äärimmäiset porvarilliset tasavaltalaiset ovat nyt asettuneet lopullisesti eri puolille barrikadia. Ranskan työväenluokka on vuodattanut paljon verta valloittaessaan tasavallan ja puolustaessaan sitä, ja tätä nykyä, täysin vakiintuneen tasavaltalaisen järjestelmän pohjalla, lähenee yhä nopeammin ratkaiseva taistelu omistajain ja työtätekevien välillä. „Nämä eivät olleet tavalliset pieksäjäiset”, kirjoittaa „L’Humanité”⁷³ heinäkuun 30 päivän johdosta, „vaan osa suurtaistelua”. Kenraalit ja poliisit halusivat hinnalla millä hyvänsä provosoida työläiset ja muuttaa rauhallisen, aseettoman mielenosoituksen pieksäjäisiksi. Mutta piiritettyään lakkolaiset ja mielenosoittajat joka puolelta, hyökättyään aseettomien kimppuun sotaväki kohtasi vastarintaa, sai aikaan sen, että heti alettiin rakentaa barrikadeja, ja johti asiat tapahtumiin, jotka kuohuttavat koko Ranskaa. Nuo laudanpätkistä kyhätyt barrikadit olivat naurettavan huonoja, kirjoittaa sama lehti. Mutta ei se ole tärkeätä. Tärkeätä on se, että kolmas tasavalta saattoi barrikadit pois käytännöstä. Nyt „Clemenceau saattaa ne jälleen käytäntöön”,— ja samalla hän puhuu yhtä avomielisesti kuin „vuoden 1848 kesäkuun pyövelit ja Galliffet vuonna 1871” puhuivat kansalais-sodasta.

Eikä sosialistinen lehdistö ole ainoa, joka näiden heinäkuun 30 päivän tapahtumien johdosta muistelee noita historian suuria merkkivuosia. Porvarilliset lehdet hyökkäilevät hirveän raivokkaina työläisiä vastaan syyttäen heitä siitä, että he käyttäytyivät siten kuin olisivat aikoneet aloittaa sosialistisen vallankumouksen. Muuan näistä lehdistä kertoo tässä yhteydessä eräästä pienestä, mutta hyvin kuvaavasta välikohtauksesta, joka heijastaa molempien osapuolien mielialaa tapahtumapaikalla. Kun työläiset kantoivat erästä haavoittunutta toveriaan kenraali Virvaire’in ohi, joka oli komentanut hyökkäystä lakkolaisia vastaan, kuuluu mielenosoittajain joukosta huutoja: „Saluez!” („tehkää kunniaa”). Ja porvarillisen tasavallan kenraali teki kunniaa haavoittuneelle viholliselle.

Kaikissa edistyneimmissä kapitalistisissa maissa on havaittavissa taistelun kärjistyminen proletariaatin ja porvariston välillä, ja samalla historiallisten olojen, poliittisten järjestelmien ja työväenliikkeen muotojen erilaisuus aiheuttaa sen, että sama tendenssi saa erilaisia ilmauksia. Amerikassa ja Englannissa, joissa on täydellinen poliittinen vapaus ja joissa proletariaatilla ei ole mitään tai ei ainakaan mitään eläviä vallankumouksellisia ja sosialistisia perinteitä, tämä kärjistyminen ilmenee trusteja vastaan suunnatun liikkeen voimistumisessa, sosialismin tavattomassa kasvussa ja omistavien luokkien huomion kiintymisessä siihen, työväenjärjestöjen, toisinaan puhtaasti taloudellisten järjestöjen siirtymisessä suunnitelmalliseen ja itsenäiseen proletaariseen poliittiseen taisteluun. Itävallassa ja Saksassa ja osittain myös Skandinavian maissa luokkataistelun kärjistyminen ilmenee vaalitaistelussa, puolueiden suhteissa, kaikkien ja kaikenlaisten eriväristen porvarien keskinäisessä lähentymisessä yhteistä vihollista — proletariaattia vastaan, oikeus- ja poliisivainojen voimistumisessa. Kaksi vihollisleiriä kartuttavat hitaasti, mutta järkähtämättä voimiaan, lujittavat järjestöjään, erottuvat yhä jyrkemmin toisistaan kaikessa yhteiskuntaelämässä, aivan kuin vaieten ja keskittyneesti valmistautuen läheneviin vallankumousotteluihin. Romaanisissa maissa — Italiassa ja varsinkin Ranskassa — luokkataistelun kärjistyminen ilmenee sangen myrskyisinä, jyrkkinä, osaksi suorastaan vallankumouksellisina purkauksina, jolloin proletariaatin piilevä viha sortajiaan kohtaan purkautuu esiin äkillisellä voimalla ja „rauhallinen” parlamenttitaistelun tilanne muuttuu todellisen kansalaissodan näytöksiksi.

Proletariaatin kansainvälinen vallankumousliike ei tapahdu eikä voikaan tapahtua eri maissa tasan suhteisesti ja muodoiltaan samanlaisena. Kaikkien mahdollisuuksien täydellinen ja kaikinpuolinen hyväksikäyttäminen kaikilla toimintavainioilla käy päinsä vasta eri maiden työläisten luokkataistelun lopputuloksena. Jokainen maa tuo yleiseen vyöryyn omia arvokkaita, omaperäisiä piirteitään, mutta kussakin maassa liikettä vaivaa jokin vissi yksipuolisuus, erinäisten sosialististen puolueiden nämä tai nuo teoreettiset tai käytännölliset puutteet. Yleensä ja kokonaisuudessaan näemme selvästi kansainvälisen sosialismin ottaneen valtaavan askelen eteenpäin, proletariaatin miljoonäisten armeijain

liittyneen yhteen useissa konkreettisissa yhteentörmäyksissä vihollista vastaan, näemme, että lähenee ratkaiseva taistelu porvaristoa vastaan — taistelu, joka on työväenluokan taholta monta vertaa paremmin *valmisteltu* kuin Kommuunin, proletaarien viimeisimmän suuren kapinan aikoina.

Ja tämä koko kansainvälisen sosialismin ottama edistysaskel, samalla kun Aasiassa kärjistyy vallankumouksellisdemokraattinen taistelu, saattaa Venäjän vallankumouksen erikoislaatuisiin ja erittäin vaikeisiin oloihin. Venäjän vallankumouksella on suuri kansainvälinen liittolainen niin Euroopassa kuin Aasiassakin, mutta samalla ja *juuri tämän takia* sillä ei ole ainoastaan kansallinen, ei ainoastaan venäläinen, vaan *kansainvälinen* vihollinenkin. Proletariaatin voimistuva taistelu on kiertämättömästi aiheuttava kaikissa kapitalistisissa maissa reaktion itseään vastaan, ja tämä reaktio liittää koko maailman porvarilliset hallitukset yhteen kaikkea kansanliikettä vastaan, jokaista vallankumousta vastaan sekä Aasiassa että erikoisesti Euroopassa. Puolueessamme olevat opportunistit haaveilevat Venäjän liberaalisen intelligenssin enemmistön tavoin yhä vieläkin sellaisesta Venäjän porvarillisesta vallankumouksesta, joka „ei sysäisi pois” porvaristoa, ei pelästyttäisi sitä, ei synnyttäisi „ylenmääräistä” reaktiota eikä johtaisi siihen, että vallankumoukselliset luokat ottavat vallan. Turhia toiveita! Poroporvarien utopiaa! Tulenarkaa ainesta karttuu maailman kaikissa edistyneimmissä valtioissa niin nopeasti ja palon leviäminen eilen vielä sikeää unta nukkuneisiin useimpiin Aasian valtioihin on niin ilmeistä, että kansainvälisen porvarillisen taantumuksen voimistuminen ja jokaisen erillisen kansallisen vallankumouksen kärjistyminen ovat kerta kaikkiaan kiertämättömiä.

Vastavallankumous Venäjällä ei toteuta eikä voi toteuttaa vallankumouksemme historiallisia tehtäviä. Venäjän porvaristoa vetää kiertämättä yhä enemmän kansainvälisen proletariaatinvastaisen ja demokratianvastaisen virtauksen puoleen. Venäjän proletariaatin ei pidä luottaa liberaalisiin liittolaisiin. Sen on kuljettava itsenäisesti tietään vallankumouksen täydellistä voittoa kohti nojautuen siihen, että talonpoikaisjoukkojen on itse ratkaistava Venäjällä agrari-kysymys väkivaltaista tietä, auttaen niitä kukistamaan mustasotnialaisten tilanherrojen ja mustasotnialaisen itsevaltiuden herruuden, asettaen tehtäväkseen proletariaatin ja

talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin pystyttämisen Venäjällä ja muistaen, että sen taistelu ja sen voitot ovat erottamattomasti sidotut kansainväliseen vallankumousliikkeeseen. Vähemmän illuusioita vastavallankumouksellisen porvariston (joka on vastavallankumouksellista sekä Venäjällä että koko maailmassa) liberalismiin nähden. Enemmän huomiota kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin kasvuun!

„Proletari“ № 33,
heinäkuun 23 (elokuun 5) pnä 1908

Julkaistaan „Proletari“ lehdessä
tekstin mukaan